

## UZASADNIENIE

Decyzją z 10 lutego 2023 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z 12 grudnia 2022 roku o emeryturę, ponownie ustalił W. G. (1) wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku. Wdając decyzję organ ZUS za okresy od 12 czerwca 1978 roku do 2 lutego 1979 roku oraz od 2 lipca 1984 roku do 14 września 1984 roku przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia oraz nie uwzględnił okresów pracy wnioskodawcy od 17 lutego 1979 roku do 31 grudnia 1980 roku oraz od 17 września 1984 roku do 31 marca 1994 roku wykonywanej na stanowisku kierowcy-ślusarza, ponieważ stanowisko to nie znajduje się w wymienionym wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt 2 prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ podniósł, że zgodnie z art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy 15 lat w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. W ocenie organu, wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach na dzień 31 grudnia 2008 roku – wobec czego rekompensata mu nie przysługuje. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku organ ZUS wyliczył na 126 194,20 zł. [decyzja o ponownym ustaleniu kapitału początkowego k. 10-10v. akt kapitałowych ZUS]

Decyzją z 13 lutego 2023 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po rozpatrzeniu wniosku z 12 grudnia 2022 roku przyznał W. G. (1) emeryturę od 11 stycznia 2023 roku tj. od osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego, biorąc pod uwagę wartość kapitału początkowego ustalonego decyzją z dnia 10 lutego 2023 roku. [decyzja o ponownym o przyznaniu emerytury k. 26-30 akt kapitałowych ZUS]

W dniu 7 marca 2023 roku W. G. (1) złożył odwołanie od powyższych decyzji, w którym wskazał, że przepracował 17 lat pracując w systemie czterobrygadowym także na sprzęcie ciężkim (dźwigi samojezdne, ładowarki, przy przeróbce siarki, w warunkach szkodliwych), gdzie płatna była Karta Górnika, dodatek szkodliwy, urlop profilaktyczny i wiele innych dodatków za pracę w warunkach szkodliwych. Podniósł, że w zakładzie pracy było stworzone stanowisko kierowcy-ślusarza tylko po to, żeby podnieść stawkę osobistego zaszeregowania pracownika. [odwołanie k. 3 akt VIII U 541/23]

W odpowiedzi na w odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że do stażu pracy w warunkach szczególnych uwzględnił okresy zatrudnienia wnioskodawcy w (...) S.A. w G.: od 1 stycznia 1981 roku do 31 maja 1984 roku oraz od 1 kwietnia 1994 roku do 30 czerwca 1996 roku, kiedy był zatrudniony na stanowisku kierowcy, zaś do stażu pracy z warunkach szczególnych nie uwzględnił okresów pracy w tym zakładzie: od 17 lutego 1979 roku do 31 grudnia 1980 roku oraz od 17 września 1984 roku do 31 marca 1994 roku wykonywanej na stanowisku kierowcy-ślusarza, bowiem stanowisko to nie znajduje się w wymienionym w świadectwie pracy w warunkach szczególnych (k. 13 akt) wykazie A, dziale VIII, pozycji 2, punkcie 2 załącznika nr 1 do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z 7 lipca 1987 roku („kierowca samochodu specjalnego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”). [odpowiedź na odwołanie k. 4-5 akt VIII U 541/23]

Postanowieniem z dnia 28 marca 2023 r. sprawy z odwołania od decyzji z 10 lutego 2023 roku oraz odwołania od decyzji z 13 lutego 2023 roku zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. [postanowienie k. 7 akt VIII U 542/23]

### **Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Wnioskodawca W. G. (1) urodził się (...).[bezsporne]

W okresie od 12 czerwca 1978 roku do 3 lutego 1979 roku był zatrudniony na stanowisku kierowcy w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) Oddział w S.. [świadectwo pracy z 7 lutego 1979 roku k. 5 akt rentowych ZUS]

W okresie od 17 lutego 1979 roku do 31 grudnia 1980 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G. (obecnie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.) formalnie na stanowisku ślusarza-kierowcy, w pełnym wymiarze

godzin, w okresie od 1 stycznia 1981 roku do 31 maja 1984 roku - na stanowisku kierowcy, następnie w okresie od 17 września 1984 roku do 31 marca 1994 roku - formalnie na stanowisku kierowcy-ślusarza, a w okresie od 1 kwietnia 1994 roku do 30 czerwca 1996 roku – ponownie na stanowisku kierowcy.[świadczenie pracy z 23 maja 1984 r. k. 6 akt rentowych ZUS, świadectwo pracy z 19 stycznia 2023 r. k. 12 akt emerytalnych ZUS, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 15-19v. akt emerytalnych ZUS]

Przez cały okres zatrudnienia w tym zakładzie , także pracując formalnie na stanowisku kierowcy-ślusarza oraz ślusarza-kierowcy wnioskodawca wykonywał tylko pracę kierowcy, nigdy nie wykonywał obowiązków ślusarza. Nazwa stanowiska została mu dodana jedynie formalnie w celu uzyskania wyższej stawki osobistego zaszeregowania. W zakładzie pracy istniał oddzielny oddział mechaniczny, w którym zatrudnieni byli m.in. ślusarze. W tym oddziale wnioskodawca jednak nie pracował, gdyż był przydzielony do oddziału transportu. W ramach swoich obowiązków wnioskodawca obsługiwał ładowarki i dźwigi przy produkcji, rozładowywał wagony z siarką granulowaną, ładował siarkę kruszoną na taśmę, jeździł samochodem ciężarowym typu S., którym przewoził stal i blachy do produkcji. Wnioskodawca w ramach swoich obowiązków jeździł także autobusem posiadającym 46 miejsc, dowożąc ludzi do pracy. [przesłuchanie odwołującego e-protokół rozprawy z 10 października 2023 r. 00:04:58 w zw. z protokołem rozprawy z 20 lipca 2023 r. 00:03:04]

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. dwukrotnie: w dniu 19 stycznia 2023 roku oraz w dniu 21 sierpnia 2023 roku wystawiła dokument – „świadectwo pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze”, w którym potwierdziła, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) G. z siedzibą w G. – tj. od 17 lutego 1979 roku do 31 maja 1984 roku oraz od 17 września 1984 roku do 30 czerwca 1996 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienionych w wykazie A dziale VIII poz.2 pkt 2 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu chemicznego i lekkiego. [świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze k. 13 akt emerytalnych ZUS, k 42]

W okresie od 2 lipca 1984 roku do 14 września 1984 roku W. G. (1) był zatrudniony na stanowisku kierowcy w Spółdzielni Kółek Rolniczych w W.. [świadectwo pracy z 14 września 1984 roku k. 7 akt rentowych ZUS]

W okresie od 10 czerwca 1999 roku do 31 lipca 1999 roku W. G. (1) był zatrudniony na stanowisku operatora maszyn w Przedsiębiorstwie Handlowo-Usługowym Spółka z o.o. w S.. [świadectwo pracy z 31 lipca 1999 roku k. 17 akt rentowych ZUS]

W okresie od 1 marca 2000 roku do 13 kwietnia 2000 roku odwołujący był zatrudniony na stanowisku operatora sprzętu budowlanego – robotnika budowlanego w (...) J. P.. [świadectwo pracy z 13 kwietnia 2000 roku k. 10 akt rentowych ZUS]

W okresie od 6 grudnia 2000 roku do 6 stycznia 2001 roku wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku operatora paczkarki w (...) sp. z o.o. [świadectwo pracy z 6 stycznia 2001 roku k. 11 akt rentowych ZUS]

W okresie od 1 kwietnia 2004 roku do 31 sierpnia 2004 roku W. G. (1) był zatrudniony na stanowisku operatora paczkarki w Przedsiębiorstwie Usługowo-Handlowym (...). [świadectwo pracy z 31 sierpnia 2004 roku k. 12 akt rentowych ZUS]

Decyzją z 9 września 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ustalił W. G. (1) kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1 853,68 zł.

Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1986 roku do 31 grudnia 1995 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 151,83 % przez kwotę 1220,89 zł. Kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniósł 1 865,76 zł.

[decyzja z 9 września 2009 r. k. 8-8v. akt kapitałowych ZUS]

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS w szczególności zachowanej dokumentacji osobowej (świadczeń pracy) i płacowej za sporne okresy.

Podnieść należy, że wiarygodność tej dokumentacji co do zasady nie była przez strony kwestionowana.

Nadto Sąd ustalił stan faktyczny także w oparciu o dowód z przesłuchania powoda, które to zeznania uznał za wiarygodne, jako spójne z przedłożoną dokumentacją potwierdzającą okres jego pracy w warunkach szczególnych.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią do rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu okazało się to czy wnioskodawcy W. G. (1) przysługuje rekompensata z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze i w konsekwencji czy przeliczając kapitał początkowy i emeryturę W. G. (1) należy uwzględnić prawo do tego świadczenia.

Zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 164) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, o których mowa powyżej zostały określone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43).

Z kolei, zgodnie z art. 23 ww. ustawy, ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę, rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz.1251) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (ust. 2).

Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie cytowanej ustawy (ust. 3) – a więc na 1 stycznia 1999 roku.

Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie spełnił jednak warunku określonego w art. 21 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych – nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat, wobec czego nie uwzględnił prawa do rekompensaty w wyliczeniach zawartych w decyzjach z 10 lutego 2023 roku oraz z 13 lutego 2023 roku.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1997 roku II UKN 417/97 oraz z 15 listopada 2000 roku II UKN 39/00). Okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 ww. rozporządzenia).

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu ww. przepisów nie uwzględnił okresów od 17 lutego 1979 roku do 31 grudnia 1980 roku, oraz od 17 września 1984 roku do 31 marca 1994 roku, ponieważ pracodawca w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych podał, że wnioskodawca pracował na stanowisku kierowca-ślusarz w, bowiem stanowisko to nie znajduje się w wymienionym w wykazie A, dziale VIII, pozycji 2, punkcie 2 załącznika nr 1 do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z 7 lipca 1987 roku („kierowca samochodu specjalnego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”).

Należy tu jednak przypomnieć, że w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowymi. Jeżeli zatem pracownik nie otrzymał odpowiedniego dokumentu (np. określającego w sposób dostatecznie precyzyjny stanowiska, na którym pracował), jego pracę w szczególnych warunkach, okoliczność tą może on udowadniać przed Sądem, wykorzystując do tego przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego środki dowodowe (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562).

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie jest więc związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i w sprawie każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyłączone jest, zastosowanie przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i przesłuchania stron (art. 246 i 247 k.p.c.). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalne jest wykazywanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń, z ubezpieczenia społecznego, także gdy brak dokumentów na okoliczności mające znaczenie w danej sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność rodzaju i charakteru wykonywanych przez wnioskodawcę czynności przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę złożonej do akt sprawy dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych oraz w oparciu o przesłuchanie wnioskodawcy jako strony.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało zaś jednoznacznie, że w spornych okresach zatrudnienia, podobnie jak w okresie niespornym (a więc w konsekwencji w okresie przekraczającym 15 lat), odwołujący W. G. (2) wykonywał w zakładzie pracy (...) G. faktycznie tylko pracę kierowcy.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje na fakt, że odwołujący pracując u wskazanego pracodawcy i będąc w dwóch tylko okresach formalnie zatrudniony na stanowisku kierowcy-ślusarza oraz ślusarza-kierowcy, tak naprawdę nigdy nie wykonywał obowiązków ślusarza; jego obowiązki w tych okresach pracy, niczym się nie różniły od obowiązków na stanowisku kierowcy, co potwierdzają także wydane w dniu 19 stycznia 2023 roku i 21 sierpnia 2023 roku przez następcę prawnego byłego pracodawcy skarżącego świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Wynika stąd bezsprzecznie, że dodanie do stanowiska kierowcy nazwy „ślusarza” została odwołującemu dodana jedynie formalnie w celu uzyskania wyższej stawki osobistego zaszeregowania, co było typową praktyką w przedsiębiorstwach doby realnego socjalizmu. Nadto, co istotne, w zakładzie pracy (...) istniał oddzielny oddział mechaniczny, w którym zatrudnieni byli m.in. ślusarze, w którym wnioskodawca jednak nigdy nie pracował, gdyż był przydzielony do oddziału transportu, gdzie w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności typowe dla zawodu kierowcy, a nie ślusarza.

Materiał dowodowy wykazał, że w ramach swoich obowiązków wnioskodawca obsługiwał ładowarki i dźwigi przy produkcji, rozładowywał wagony z siarką granulowaną, ładował siarkę kruszoną na taśmę, jeździł samochodem ciężarowym typu S., którym przewoził stal i blachy do produkcji, jeździł także autobusem posiadającym 46 miejsc, dowożąc pracowników do pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego, analiza zgromadzonego materiału dowodowego, daje więc podstawę do jednoznacznego stwierdzenia, że wnioskodawca, tak naprawdę przez cały okres zatrudnienia w spornym zakładzie (od 17 lutego 1979 roku do 31 maja 1984 roku oraz od 17 września 1984 roku do 30 czerwca 1996 roku), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał zawód kierowcy. W. G. (1) pracował, więc na stanowisku wymienionym w wykazie A, dziale VIII, pozycji 2, punkcie 2 załącznika nr 1 do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z 7 lipca 1987 roku („kierowca samochodu specjalnego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”).

Należy mieć tu na uwadze, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10).

Wykonywane przez W. G. (1) prace na stanowisku „kierowca”, „ślusarz-kierowca”, jak i „kierowca-ślusarz” można więc zakwalifikować jedynie jako pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów, a więc prace wymienione w dziale VIII punkt 2 wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Na marginesie warto tu zaznaczyć, że stanowiska, na których praca jest wykonywana w szczególnych warunkach zostały jedynie sprecyzowane w wykazie stanowiącym załącznik do wymienionego powyżej zarządzenia resortowego (w tym przypadku – resortu przemysłu chemicznego i lekkiego), które ma charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający ogólne pojęcia istniejące w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zaś jak wskazuje się w orzecznictwie, istotne znaczenie dla kwalifikacji danej pracy jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ma wynikające z wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. [...] przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 czerwca 2013 r. III AUa 1370/12 LEX nr 1339369).

Wobec uznania przez Sąd, że zachodzą podstawy do ustalenia innego wymiaru należnych wnioskodawcy świadczeń, należało dokonać zmiany zaskarżonych decyzji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje organu z 10 lutego 2023 roku oraz z 13 lutego 2023 roku, nakazując Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych – Oddziałowi w T.

przeliczenie kapitału początkowego i emerytury W. G. (1) z uwzględnieniem jego prawa do rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach.

SSO Paulina Kuźma